

Cal Cabot

Francesc Bacardit Dalmases va néixer als voltants de 1840 a la llar de Joan i Magdalena, uns pagesos del poble de Rubió, comarca de l'Anoia. Per algun motiu o altre, va marxar del seu lloc nadiu i va fer cap a Fals. El setembre de 1871, l'amo de la Gabriela li va deixar un tros de set quarteres i mitja per plantar una vinya. El contracte especificava que ho havia de fer dins de l'espai de temps de deu anys; en cas contrari, perdria els drets i es quedaria sense la terra.

Barana del balcó de Cal Cabot

Més endavant, el Francesc va voler tenir una casa de propietat, així que es va dirigir al procurador que portava els afers de la mestressa del mas Oliveres, que residia a Palma de Mallorca. El procurador de la vídua era mossèn Pere Ribera, un canonge de la Seu de Manresa. Va pagar 1.040 pessetes per un tros de dos quartans, situat a banda i banda del camí carreter que anava d'Oliveres a la Torra, i que termenejava amb el torrent de Cantacorbs a l'oest, amb terra del Tatger a l'est i al sud, i amb la casa d'Oliveres al nord. L'acta de compra-venda la va protocol·litzar el notari Suaña el 20 de desembre de 1880. Les obres de la casa es van fer a preu fet i van costar 100 duros. A la façana hi ha dos balcons; a la barana d'un d'ells hi figura l'any 1882, a la barana de l'altre hi ha forjat un anagrama amb les lletres F.B.D, les inicials del propietari. De primer, la casa es deia ca l'Oliveres Nou, per distingir-la de l'antic casalot que es trobava al davant, a l'altra banda del torrent. Va deixar de dir-se així quan, el 1930, els amos van fer ensorrar el vell mas Oliveres i van fer construir la casa actual sobre el turó. El nom més oficial era cal Bacardit, però ja a la dècada dels anys vint apareix la casa denominada cal Cabot, segurament un renom o àlies de Francesc Bacardit. El 1889, el Francesc va invertir els estalvis en comprar una peça de terra de quatre quarteres, en part plantada de vinya i oliveres, a la zona del torrent dit de la Mallencosa. Aquesta terra pertanyia a la Torra i per ella va pagar-ne 500 pessetes. Amb el preu hi anava inclòs el dret de poder utilitzar l'aigua d'una font, aigua que s'havia de compartir amb altres propietaris.

El Francesc va estar casat amb Francesca Torras Sala, de Fonollosa, però la parella no va tenir mai cap fill. A la vellesa, de vegades treballava per ell, un xicot de la veïna casa de cal Baumer, el Joan Serra Moncunill, el qual, un dia fent broma, li va dir que perquè no el feia pubill de cal Cabot. Veient aquest que no tenia descendents a qui llegar les propietats, ni ningú que tingués cura d'ell i la seva dona, va proposar al jove Joan Serra d'entrar a la casa. El pacte es va posar per escrit a finals de gener de 1920, en motiu dels capítols matrimonials entre el Joan i la Maria Serra Piqué (1896-1967), una xicoteta de Manresa. El Francesc va fer hereu al Joan, amb la condició que continuaria sent ell l'amo fins el dia de la mort. La mort no es va fer esperar gaire per la Francesca Torras, que va morir aquell mateix any, mentre que el Francesc Bacardit va seguir vivint fins el 1929. Tenia llavors 87 anys. El seu nét encara el recorda, ja molt vell i malalt, quan deixava que, tot jugant, li tibés la barretina amb què es cobria el cap. Joan Serra va tenir una fi tràgica. El 12 d'octubre de 1962, tornant de Manresa amb el carro ple de fems, se li va esverar la mula i es va tombar el carro, amb tanta mala sort que ell va quedar a sota. Va deixar quatre fills; Francesc, Emília, Josep i Remei. Per incapacitat del primogènit, l'herència va passar al Josep Serra Serra. Aquest era casat des del 1950 amb Maria Basagañes Maureta, de Camprodon, i ja tenien la parelleta, la Carme i el Josep. Amb motiu del casament del Josep amb la Paquita Puigdellívol, de Fonollosa, es van portar a terme unes obres d'ampliació, consistents en la construcció d'una vivenda moderna adossada a la casa vella. Tenen dos fills, el Joan i l'Anna.

